

Tìm Đâu Nhặt Lại Chút Duyên

Con chim đang bay trên trời đánh rơi vài giọt nước mắt, tôi thấy, tưởng là hạnh phúc bèn đi, đi tới, nhặt chơi...

Con chim hướng tới chân trời, tôi hướng tới đồng cỏ dại. Chim bay và tôi đi mãi...chỉ chim là đánh rơi lòng; tôi nhặt được gì? Trống không...hình dáng Trống Đồng hư ảo!

Con chim hình như mặc áo, tấm áo lụa Mã Châu xanh làm nhớ Blao nắng lên ai phơi tơ vàng bờ giậu. Tôi đang giữa đồng cỏ gấu mớ màng áo lụa Hà Đông!

Mơ tức là Thế Giới Không. Màng là màng-chi-thiên-hạ. Giang sơn rừng cao núi cả...chim bay, chim bay, chim bay...

Tôi ngó theo cuối chân mây. Tôi đến bờ sông thời cũ. Cây sầu riêng kia, ai giấu trong lòng nó nỗi riêng tư? Tôi gỡ được từng câu thơ, tôi chất thành Kim Tự Tháp...

Tôi nghĩ mưa sa gió táp, đời là vô định...mưa đi! Ước chi có nụ hoa quỳ tôi nâng niu hình pho tượng. Chim bay bỏ tôi trăm hướng, lòng tôi nhớ quá đờ ngang...Nhớ quá, nhiều khi áo vàng cũng thành hoàng hôn muôn thuở...

*

Em khoe tôi thời tuổi nhỏ tóc thề em thả gió xanh...chắc con chim kia cất dành của em rất nhiều kỷ niệm? Tự dưng mà chiều rất tím, tôi hôn chiếc lá sầu riêng! Tìm đâu nhặt lại chút duyên?

Trần Vấn Lệ